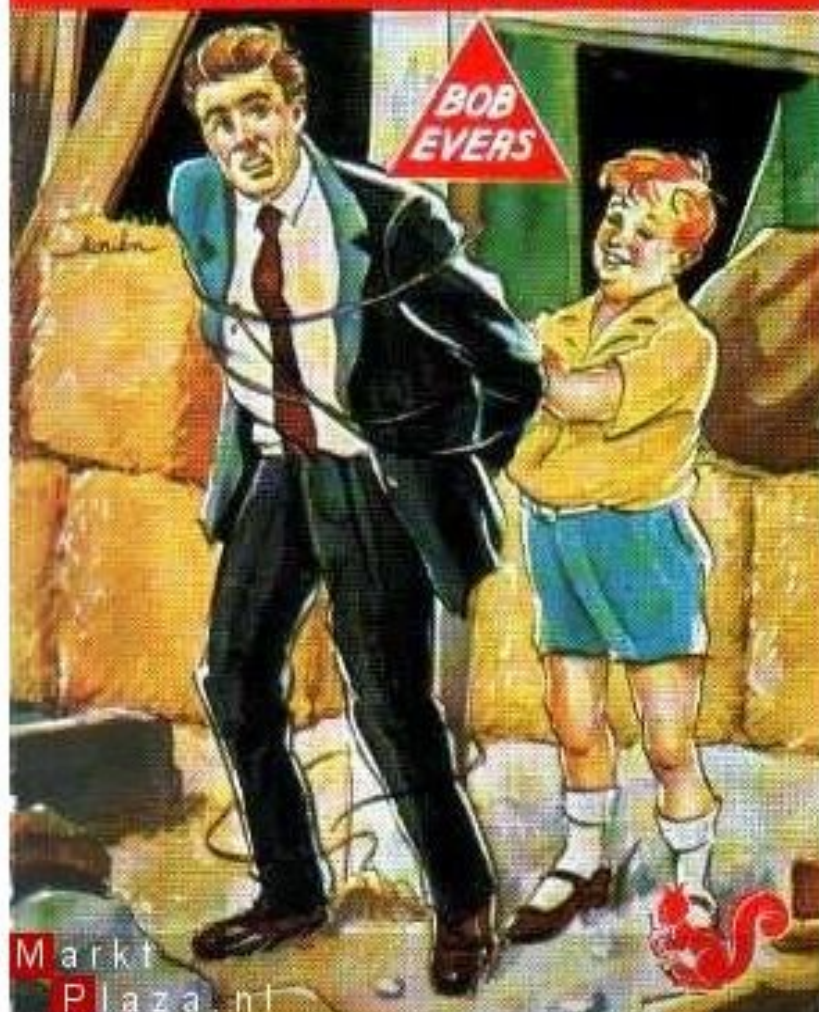

Willy van der Heide
**EEN RADERBOOT
ALS ZILVERVLOOT**

EEN VADER WORDT UIT BED GEBELD.

Het was kwart over twee op een hete Augustusnacht in een hotelkamer aan de rand van Nijmegen. De zoele zomernachtwind woei binnen door open slaapkamerramen. Maar niemand sliep, daarbinnen.

„Arie! Bel jij nou eerst je vader op, want ik geef je op een briefje dat er driedubbele herrie van komt. Herrie met sambal! De waterpolitie in Warmond gaat vast en zeker naar jouw of mijn huis bellen en dan zijn er drie boten tegelijk aan!”

De dikke, sproetige Arie Roos goot zorgzaam een glas water leeg over het strakke verband rond Bob Evers' verzwikte enkel en keek dan verontwaardigd om naar zijn goede, maar nu en dan verafschuwde vriend Jan Prins die, aan het hoteltafeltje gezeten, bezig was geld te tellen, met een potloodje berekenend hoeveel hij had uitgegeven.

„Waarom bel jij jouw vader niet op? Waarom moet ik de kastanjes uit het vuur sleuren?”

Bob Evers, die achterover lag op het middelste der drie hotelbedden, met zijn verzwakte voet op een bouwwerk, vervaardigd uit een platgelegde stoel met een hoofdkussen erop, grinnikte tevreden. „Ben ik effe blij dat ik veilig verweg in Amerika woon. Waarom houden jullie niet op met bekvechten? Ik zal je een eerlijk voorstel aan de hand doen. Geef me een doosje lucifers. Ik gooi op. Kop is Arie die opbelt en Jan is kruis.”

Arie griste een eind worst van de tafel, brak er een stuk af en begon het vel eraf te pellen.

„Amme nooit niet! Het is nu twintig over twee in het holst van de nacht. Ik heb nog nooit een nacht zo hol gezien. Ik hoor mijn vader al brommen als ik hem uit bed bel! Hij tiert half Amsterdam wakker!”

Jan Prins liet van verontwaardiging een zilveren gulden uit zijn vingers vallen.

„Dacht jij dat de mijne van vreugde de trap af kwam huppelen als ik hem per P.T.T. uit zijn bed bel?”

Bob Evers, vergenoegd met de handen onder het hoofd naar het plafond kijkend, waarschuwde vol leedvermaak:

„Eén van jullie zal er toch aan moeten geloven, en op moeten bellen... We zijn nu door die erfenisjacht al twee dagen en twee nachten onder water gebleven. Jullie weten wat jullie heren Vaders hebben gezegd: géén gezanik meer met politiebureaux aan de telefoon.” Jan en Arie keken elkaar aan. Zij keken lang en zuchtten diep. Maar midden in zijn zucht klaarde Jans gezicht plotseling op. Hij knipte met de vingers als iemand die een schitterend denkbeeld krijgt. „Ik hèb het, Arie, ik bel jouw vader op.”

Arie krabde zijn oor.

„In plaats van de kolonel?”

„Natuurlijk. Zie je dat niet? Een pracht-idee!”

Arie staarde zijn vriend aan, werd langzaam roder en barstte los: „Jij lelijke, bange haas! Held op zuinige sokken!”

„Wat? Wie? Ik bang!?”

„Natuurlijk! Ik wil ook wel jouw vader opbellen! Met plezier.” „Nee, nee, jô. Dat is heel wat anders.”

De stem van Bob Evers kwam tussenbeide.

„Laat ik nou kop of kruis gooien. Of zal ik allebei jullie vaders opbellen?”

Daar was niemand geestdriftig over. Jan opperde:

„Kunnen we niet tot morgen wachten?”

Bob zei kort: „Onmogelijk. Het moet metéén. Spijt me voor jullie, maar ik wil de zuidelijke helft van de Verenigde Staten verwedden dat die Hollandse waterpolitie van jullie allang alarm heeft geblazen.

Die hebben onze namen en

adressen in die lege scheldejol gevonden.”

Arie maakte een zwaaiend armgebaar.

„O.K. dan. Veelgehoonde, altijd gesmade Arie Roos zal de coteletten wel weer uit het vuur vissen. Geef me die telefoon maar.” Hij lichtte de hoorn van het toestel naast Bobs bed. „Ik hoop dat dit gloriehotel nachttelefoons behandelt...”

Hij belde de nachtportier, gaf die het nummer op van huize Roos in Amsterdam, liet de hoorn vallen en ging met het hoofd in zijn mollige, sproetige knuisten op de rand van zijn bed een beetje zitten wanhopen. Bob Evers lag zacht te fluiten met een twinkeling van pret in zijn grijze ogen. Jan Prins telde geld en telde kolommen op... hij was een dubbeltje kwijt. De telefoon rinkelde schel door de warme zomernacht.

„Met kamer 318.”

„Hier komt Amsterdam voor u.”

„Dank u.”

„Hallo...?”

„Bent u dat, pa?”

Even stilte op de lijn. Jan Prins hield zijn potlood onbeweeglijk midden in een kolom cijfers. Bob Evers floot niet meer. Beide jongens staarden naar het bezorgde, bolle gezicht van Arie Roos, over de telefoon gebogen. Arie hoorde een zacht gegrom uit de hoorn opstijgen, dat langzaam krachtiger werd. Dan barstte zijn vader los: „Of ik dat ben, pa? Natuurlijk ben ik het, pa! Wie dacht je dat er in mijn eigen huis, midden in de nacht, aan de telefoon kwam? Molotov?”

„Ma,” zei Arie. „Ma, pa. Die moet meestal 's nachts de telefoon aannemen als u geen zin hebt eruit te gaan. Luister eens, pa, wij...” „Ik luister niet. Als er geluisterd moet worden, ben j'ij het, die een nummertje gaat luisteren. Is dat duidelijk?”

„Jawel pa.”

„Vlerk, ik ben opgebeld door de Rijkspolitie te Water uit Warmond en...”

„Dat klopt, pa. Want...”

Papa Roos briepte in de telefoon als een nijlpaard dat te lang onder de oppervlakte heeft vertoefd.

„Dat klopt, pa? Niets klopt er, pa! Luister eens hier, zevendaags stuk avonturenjager... Ik heb je duidelijk en in simpel Hollands gezegd, dat ik er voor paste om elke dag door een ander politiebureau te worden opgebeld, voor allerlei toebellerij en nonsens.” „Maar dit is geen nonsens, pa.”

„Geen nonsens! Aap van een jongen, ik...”

„Twintigduizend gulden hebben we verdiend in twee dagen, pa.” „Val me niet in de rede, vlegel. Ik zal... Wàt zei je?”

„We hebben twintigduizend gulden verdiend, pa.”

„Wie heeft twintigduizend gulden verdiend?”

„Wij, pa. Jan Prins, Bob Evers en ik.”

„Je bent stapel.”

„Ja, pa.”

Drie tellen stilte.

„Dat verdien ik nog niet in een half jaar met mijn hele rederij.” „Nee, pa. Maar wij hebben ook geen rederij.”

„Wat is dat voor geraaskal? Zei je: twintigduizend gulden met zijn drieën?”

„Ja, pa.”

„Onzin, jongen. Niemand ziet kans om in deze tijd eerlijk een dergelijk bedrag te verdienen. Als je toch op het pad der misdaad bent gegaan, dan...”

„Nee, pa. Doodeerlijk. Net als toen dat aandeel van het goud in de Stille Zuidzee.”

„Maar hoe dan toch in vredesnaam?”

„Door een deel van een begraven schat op te sporen.”

„O, lieve tante Lottie. Is het weer zo?”

„Ja, pa.”

„Een schat die in het water lag?”

„Nee, pa. In de grond zat ie.”

„Maar wat heeft de waterpolitie uit Warmond er dan mee te maken?”

Arie haalde diep adem.

„Luister, pa. In Lisse staat een villa.”

„Lisse stikt van de villa's. En wat zou dat?”

„Die villa waar wij het over hebben, heet „Serafina”. Daarin woont een jong echtpaar, dat Grimbos heet. De vader van mevrouw Grimbos heette: Hissink, maar die is dood.”

„Kan ik me indenken. Als mijn dochter trouwde met een vent die Grimbos heette, overleefde ik het ook niet. Schiet op, want het tocht hier.”

„In die villa „Serafina”, pa, lag een schat begraven aan goud en juwelen, die daar door haar vader Hissink in de Duitse tijd was verstopt.”

„O. En wist die dochter dat niet?”

„Ze vermoedde het wel, pa, maar ze kon die schat niet vinden.” „Wel wel. En hebben jullie, slimmeriken, die wel gevonden?” „Ja, pa.”

„Ik mag zes keer gloeiend gesoldeerd zijn. Hoe halen jullie die kunsten toch uit?”

Arie kneep één oog dicht tegen zijn beide vrienden, die in spanning zaten mee te luisteren.

„Wij waren gewoon aan het zeilen, pa, heel gewoon. Op de Kaag.” „Dat gewone kennen we zo langzamerhand. Op de Kaag. Zeker. En toen kwam er natuurlijk een duikboot uit de Kaag omhoog, v met boeven, hè? Met petten waarop te lezen stond: Wij zijn boeven, volg ons?”

„Het was geen duikboot, pa. Een motorbootje. Met één vent erin die verdacht deed.”

Vader Roos zei enkele krachtige rederswoorden in de telefoon en ging dan verder. „Ik ben nu acht en veertig lange jaren oud en ik heb mijn hele leven nog nooit iemand gezien, die verdacht deed.” „Wij schijnen daar een neus voor te hebben, pa.”

„Een neus, zei je? Je krijgt die neus nog eens voorgoed

platgeslagen of ze schieten er een zwaar kaliber kogel in. Hoe ging het verder met die verdachte vent?”

Arie zat heimelijk aan de telefoon te lachen. Die twintigduizend gulden hadden zijn vader zo razend nieuwsgierig gemaakt, dat hij zijn boosheid vergat, omdat hij nu met alle geweld eerst alles wilde weten.

„Wij gingen die kerels na, pa, maar dat kregen ze in de gaten. Ze overvielen Jan en Bob en zetten hen eerst gevangen in een huisje op de Kaag en later in het ruim van een motorschip. En die kerels wisten wèl, waar het goud precies verstopt zat.”

„IJzersterk. Hoe wisten die dat dan?”

„Van een Duitse soldaat die Johann heette. Die had het in „Serafina” tijdens de oorlog gevonden en weer begraven. Sinds 1945 had hij gewacht op de kans om zijn buit op te halen, maar op zijn eentje lukte hem dat niet. Dus nam hij een paar Amsterdamse onderwereldfiguren in de arm.”

„In de arm. Wel zo. En die onderwereldfiguren groeven die erfenis aan goud en juwelen op?”

„Precies, pa. En smeerden hem ermee. Maar wij zaten ze op de hielen en kregen ze te pakken.”

„Met de buit?”

„Met één kwart van de buit, pa.”

„En de drie andere kwarten?”

„Daar zitten we nu achteraan.”

„Wel, alle... Is het weer zo! En waar leidt die jacht heen, hè? Naar Madrid? Naar Midden-Korea, Saskatchewan of Buiten-Mongolië?” „Niet zover, pa.”

„Dat halen je de sissende atoombommen! Maar waar komen nu die twintigduizend guldens vandaan? „Wij krijgen één kwart van alles wat we van die erfenis opsporen als beloning, pa. Van het echtpaar Grimbos.”

„Wacht... even rekenen... die hele erfenis is dus... viermaal 80.000... 320.000 gulden waard?”

„Zoiets, pa. We weten het niet op een duizendje precies.” Er kwam een geluid alsof pa Roos naar lucht hapte.

„Dus... als jullie de hele erfenis weten te achterhalen, krijgen jullie tachtigduizend Hollandse guldens als aandeel?”

„Precies, pa.”

„Grote brullende brandsirenes! jullie kunnen langzamerhand je eigen schoolgeld wel betalen, zeg.”

„Met plezier, pa. En ik wil ook die processen-verbaal wel betalen die u altijd krijgt voor door gele stoplichten heenrijden.”

„Geen brutaliteiten, jongen!”

„Nee, pa.”

„Overigens... Wat heeft nu die waterpolitie in Warmond ermee te maken?”

„Helemaal niets, pa.”

„Niets! Ben je nou betoeterd! Noem dat maar niets. Die vonden jullie scheldejol onbeheerd drijvend midden op de Kaag met al jullie kleren erin. Zo vonden ze ook mijn adres.”

„O, dat klopt, pa. Toen Jan en Bob door die boeven waren overvallen, wisten die niet wat ze met de scheldejol moesten beginnen. Dus die lieten ze maar drijven. Zegt u maar tegen de politie dat alles O.K. is.”

„Hoor eens even... Alles is lang niet O.K., zoals je dat zo luchtig noemt. Zijn jullie weer met pistolen aan het rondsluipen bij nacht en ontij?”

„Wel bij nacht, pa. Niet bij ontij. Maar 7000 pop de man is geen slechte verdienste voor een dag of wat rondsluipen, wat zegt u?” „Nee, dat niet, maar...”

„Maar wat, pa?”

„Waar zijn die 20.000 pop nu?”

„Hier bij ons, pa.”

„Wat? Die hele 20.000 pop?”

„Nee. De hele kwart erfenis.”

„Wat! Tachtigduizend gulden!”

„In gouden staven, pa.”

„Ik mag door zes stoomlieren afgetakeld worden! Hoe doen jullie het! Ik ga mijn rederij eraan geven. Ik kan beter mijn zoon op vakantie-avonturen zenden en leven van jouw losse verdiensten.” „Over losse verdiensten gesproken, pa... als wij ons aandeel in de erfenis in staven goud krijgen, weet u er dan weg mee?”

„Met goud? Of ik er dan weg mee weet? Wat een vraag! Of iemand weg weet met goud. Och, ik kan er altijd klinknagels van laten slaan voor mijn schepen. Natuurlijk weet ik er weg mee, malloot. Zeg, Arie...”

„Ja, pa?”

„Eh... tracht een beetje te vermijden dat ik om de paar uren de politie aan de telefoon krijg, wil je?”

„O.K., pa.”

„En eh... doe verder wat voorzichtig aan.”

Arie schoot in de lach.

„Ja, pa. Ik zal tijdig bukken, pa.”

„Bukken, waarvoor?”

„Als ze schieten, pa. Welterusten, pa. Belt u morgen de kolonel op?” Vader Roos zuchtte:

„All right. Ik bel Jans vader wel op. Volgende vakantie gaan jullie maar naar Amerika. Dan kan vader Evers voor de verandering die lol eens meemaken. Met Jan alles O.K.?”

„Prima, pa. De groeten aan mams. Zeg maar dat ze twee staven goud van me cadeau krijgt. Van een kilo het stuk.”

„Wat moet ze dáármee doen?”

„Orbellen van maken,” zei Arie. „Laat ze haar oorspieren maar vast trainen. Welterusten, pa.” Hij legde snel de hoorn neer, vóór zijn vader op een nieuw denkbeeld kon komen en keek zijn beide vrienden aan. Jan Prins zei bewonderend:

„Dat heb je weer handig gedaan, dikke.”

Arie grinnikte:

„Ik ken mijn vader. Toen hij hoorde dat we 20.000 pop hadden verdiend wist-ie weinig meer te zeggen. Hij heeft

een enorm respect voor handigheid. Maar wat doen we nou?” Jan Prins schopte zijn schoenen uit.

„Naar ons bed gaan, dikke. Ik zal een gat in de dag slapen waar je met een Sherman-tank doorheen kunt rijden. Kijk eens naar de klok... drie uur in de nacht! Ik ben doodop.”

Tien minuten later lagen zij alle drie onder een laken te ronken, compleet met pleisters, verbanden en jodiumplekken, want de avonturen der voorgaande dagen hadden hun sporen heus wel nagelaten. Zij moesten eerst krachten vergaren voor de volgende dagen.

NACHTELIJK SOLLEN MET EEN HALVE ERFENIS.

Om kwart over drie op diezelfde warme Augustusnacht slopen twee mannen en een vrouw, met een koffer bij zich, door de donkere bossen aan de overzijde van de Nederlands-Duitse grens, niet ver van Nijmegen.

„Het is hier donkerder dan binnen in een bosneger, voor de drommel.”

„Houd je waffel, man. De grenswacht hier heeft politiehonden!” De man die voorop liep, had haren, zilverwitblond, dat zij een bleke vlek maakten in het dichte duister. Hij zocht zijn weg omzichtig, met beide handen voor zich uit tastend om niet onverwacht tegen een laaghangende boomtak te botsen, wat hem een oog zou kunnen kosten. De tweede in de rij was de vrouw, die een slip van de jas van haar voorman vasthield en hem op die manier volgde. Nummer drie in de kleine karavaan torste de koffer op één schouder en veegde af en toe met de mouw van zijn jas het zweet van zijn voorhoofd. In de verte blafte kort en scherp een hond... vlak daarop knalde een schot. De drie nachtelijke sluipers stonden stil, kropen wat dichterbij elkaar en fluisterden in elkaars oren.

„Ze zitten een smokkelaar achterna of zoiets.”

„Als die vent dan maar niet deze kant uit vlucht.”

De vrouw klemde haar handen angstig om de armen der beide mannen en zei zenuwachtig:

„Als die hond ons spoor vindt, zijn we er gloeiend bij.”

Eén van hen antwoordde korzelig:

„Klets niet, Lottie. Die hond zit niet achter ons, op ons spoor, maar ergens rechts, een heel eind weg.”

De man voorop bromde gedempt:

„Als we tenminste rechtuit hebben gelopen, Kapitein.”

„Zijn we al ver van de grens af?”

„Een anderhalve kilometer of zo.”

„Dan moeten we zowat aan dat weggetje zijn.”

Ze stonden nog even te luisteren, maar geen hondengeblaf of schot verbrak meer de stilte van het

dichte bos, waarin zelfs geen zuchtje wind de blaren deed ritselen.

„Ik zou me heel wat veiliger voelen als het stormde of regende,” bromde de achterste, met de koffer, die „de Kapitein” werd genoemd.

De vrouw gaf de man met de witte haren een duw.

„Loop door, Hennie. Laten we maken dat we dat weggetje vinden. Dit bos geeft me de rolzenuwen. Mijn hart bonst zowat tegen mijn huid.”

In ganzemars sloop het drietal weer voorwaarts, tussen de stammen door.

* * *

Deze nachtelijke tocht van het geheimzinnige drietal zou hen vermoedelijk zonder veel moeite bij het gezochte weggetje, twee kilometer van de Nederlands-Duitse grens hebben gebracht... als de witharige Hennie niet in een bomtrechter was getuimeld. Het gebeurde volkomen onverwacht en had een bron van veel vermaak kunnen zijn, als Hennie er de humor van in had kunnen zien. Die bomtrechter was een der vele, overgebleven uit de periode dat de geallieerden de Rijn overtrokken. Langs de rand van het kegelvormig gat lagen enkele door de explosie ontwortelde bomen, half vergaan en in het dikke duister praktisch onzichtbaar, zeker voor Hennie, die met zijn armen voor zich uit tastend wèl lette op bomen, die netjes overeind stonden, zoals van ordentelijke bomen verwacht kon worden, maar niet op verraderlijk liggende stammen. Hij haakte met een voet achter een stomp tak, duikelde voor over, nam met de andere voet een wanhopige stap óver de stam heen en dook voorover in het niets. Zijn schorre kreet van schrik werd zeer snel en afdoende gesmoord, want hij belandde met een doffe plof in een dikke massa natte bladeren en half verrotte varens, ruim doordrenkt met regenwater. Deze metersdikke laag vette, verende blubber, waarop paddestoelen geestdriftig tierden, nam de witharige man gastvrij op en liet hem ongaarne los. Met een zuigend, soppend geluid trok hij na elkaar beide armen uit de zachte blubber... en begon daarna eveneens te tieren, alhoewel op een andere manier dan de paddestoelen om hem heen.

„Ssssst!,” siste de waarschuwend stem van de Kapitein boven hem. „Maak niet zo’n herrie! Wat doe je toch?”

Hennie, trachtend zijn rechterbeen omhoog te hijsen uit de slappe en stinkende prut, grauwde terug: „Wat ik doe, jou idioot? Wat dacht je dat ik deed? Mezelf omkleden voor een feest? Of Doornroosje zoeken?”

„Waar zit je ergens?”

„Hier beneden, karbouw. In een stinkend moddergat.”

„Maar ik zie niets.”

Hennie barstte zowat van woede.

„Ik ook niet, ezel. Geef me een hand en hijs me hieruit.” „Waar is je hand ergens?”

Hennie, omhoog kijkend, zag beide bovenlichamen van de Kapitein en diens vrouw Lottie flauw in omtrek afgetekend tegen het sterrenlicht dat zwakjes tussen de boomkruinen door kwam filteren.

„Steek nu maar een hand uit, dan vind ik die wel.”

De Kapitein knielde achter de boomstam, stak een hand naar beneden, voelde die grijpen, gaf een kreet en trok zijn hand terug. „Wat was dat voor smerigheid?”

„Smerigheid! Dat was ik!”

„Het glibberde helemaal en het was nat. En het stinkt ook!” Hennie was een woedeontploffing nu zo nabij, dat ernstig gevaar bestond dat de oude bomtrechter door de explosie enkele malen zou worden vergroot.

„Alles glibbert hier; alles is nat en alles stinkt. Wou je even komen ruiken? Trek me eruit, ezel. Dat is alles wat ik vraag.”

„Kun je er niet alleen uit klimmen?”

„Nee, dat kan ik niet, want ik sta hier tot over de knieën in de prut. Als ik één been omhoog hijs, zakt het andere dieper weg.” „Kun je je handen niet even afvegen?”

Hennie moest twee keer slikken voor hij, knarsetandend, kon antwoorden.

„Zeker. Ik zal mijn nagels eerst nog manicuren ook. Heb je handdoek en zeep voor me? Word ik nog geholpen of moet ik de rest van de nacht hier doorbrengen tussen de vliegenzwammen?” Lottie stelde nu voor:

„Ik heb een wollen sjaal hier. Gooi hem die toe, dan trekken we hem er samen uit zonder vies te worden.”

„Pas maar op dat je mooie wollen sjaal niet bevuild wordt!” zei Hennie bitter en voelde het einde van de wollen doek zijn handen raken.

„Eén... twee... een soppend, zuigend moddergeluid... nog twee ferme halen... daar kwam de figuur van Hennie over de boomstam heen klauteren. De twee anderen deinsden achterwaarts.

„Man, je stinkt als een mestvaalt.”

„Dacht je dat ik dat zelf niet rook?”

Lottie zei zenuwachtig:

„Nu ruiken die politiehonden hem vast en zeker.”

„Och, rol om met je politiehonden.”

De Kapitein bromde:

„Niet alleen politiehonden ruiken hem. Half West-Duitsland ruikt hem. Je kunt je zo nergens vertonen man. Zit je helemaal onder die stinkmodder?”

„Nee,” antwoordde Hennie woedend. „Niet helemaal. Maak je geen onnodige zorgen. Mijn neus en de achterkanten van mijn oren zijn nog schoon.”

„Ellendig, dat we geen lucifer durven aanstrijken.”

„Wat wou je daarmee opschieten?”

„Kijken of je erg smerig bent.”

Hennie balde de vuisten, hief ze boven zijn hoofd en sprong op en neer van woede.

„Daar heb ik geen lucifer voor nodig. Ik *ben* smerig. Ik ben enorm smerig. Ik ben kolossááál smerig. Ik ben zo onmetelijk smerig, dat twee ouderwetse stoombrandspuiten een week werk hebben om deze rommel van me af te spoelen. Ben je nu ingelicht?”

Lottie klaagde:

„Die viezigheid zit aan mijn sjaal, ook al.”

„Praat zachter, Lottie! Smijt die sjaal maar weg.”

Lottie klaagde:

„Laten we nu alsjeblijft eerst dat weggetje opzoeken. Hoe verder van de grens we komen, hoe beter.”

Hennie gromde instemmend.

„O.K. Maar ik loop niet meer voorop.”

„Beter van niet... Anders lopen wij in de geuren die jij nalaat.” Zij gingen opnieuw op pad; de Kapitein voorop met de koffer, Lottie achter hem aan en Hennie als stinkend sluitstuk. Maar de Kapitein moes natuurlijk om de bomtrechter héén lopen om zijn weg te vervolgen en dat bracht hem uit de koers... niet veel, maar juist genoeg. Hennie had hen zuiver naar het Oosten geleid, af en toe, als er een opening was tussen de boomkruinen, zich richtend op een sterrebeeld. De Kapitein zwenkte één kompasstreek naar het Zuiden af... en dat bracht de driemanskaravaan met een klap midden in een volgend avontuur.

* * *

Het is een eigenaardigheid van landsgrenzen, dat er grenspalen in de buurt zijn, taalverschillen, douanebeambten en in vele gevallen ook smokkelaars. En deze speciale avond lagen er twee smokkelaars in een droge sloot op de loer, vierhonderd meter ten Zuidoosten van de bomtrechter

waarin Hennie een onwelkom modderbad had genomen. Zij lagen daar niet om de sterrenhemel of de gewoonten der nachtvlinders te bestuderen. Zij wachtten daar ongeduldig tot twee concurrerende smokkelaars uit het duister zouden komen opdoemen, beiden beladen met vijftig kilo prima Hollands koffie. De twee in hinderlaag liggende smokkelaars waren de twee verwachten niet bijster vriendschappelijk gezind, want deze laatsten werden ervan verdacht, dat zij twee nachten tevoren enkele balen koffie uit de geheime schuilplaats der twee eersten hadden gestolen.

Een diefstal, tussen smokkelaars onderling, is een vervelend iets, want men kan als smokkelaar moeilijk naar de politie rennen om aangifte te doen. De twee wraakzuchtige, bestolen smokkelaars hadden al één hele nacht vergeefs in die sloot liggen wachten en deze tweede nacht waren zij merkbaar aan het ongeduldig worden. De langste van de twee was knorrig en had slaap en moest telkens door zijn maat worden wakker gepord, wat beider humeur er niet zachtmoediger op maakte. De kortste van de twee werd intussen herhaaldelijk door mieren gebeten en toen zij ten laatste het zachte knappen van takjes in de duisternis van het bos vernamen, waren zij ongeduldig en nijdig genoeg geworden om met hun blote vuisten een koppel smokkelende olifanten een pak slaag te geven met hun eigen slurven.

„Jawohl!” beet de korte de ander in het oor, hem wakker schuddend, „Hans! Dort kommen sie!”

„Gut!” gromde Hans terug. „Ich nehme den ersten, du den zweiten!” „Einverstanden.”

Op handen en voeten slopen zij de sloot uit en ieder naar een boom, waarachter zij zich oprichtten. Het zachte knappen van takjes en het ritselen van schoenen over bladeren kwam regelmatig naderbij... dan doemde de gestalte van een man met een pak op de schouder uit het duister op.

„Los!” riep Hans, sprong achter zijn boom vandaan, haalde zijn rechtervuist naar achteren en deed een klap uit die veertig meter in de omtrek de eekhoorns van schrik uit de boom deed rollen. De man met het pak sloeg steil achterover... en verdween voor een ogenblik in het duister. Vlak daarop klonk een schelle vrouwengil... dan de ontstelde stem van Karl:

„Hans... Mensch! Der zweite ist eine Frau!”

Hans tuurde in het duister, luisterde even en waarschuwde: „Dort geht noch einer!”

Er ging er inderdaad een vandoor... namelijk Hennie, die geheel achteraan had gelopen en dit het juiste moment achtte om met modder en al voorlopig de kuiten te nemen.

„Zorg dat die vrouw haar mond houdt!” beval Hans onderdrukt, stak een bijna geheel verduisterd zaklampje aan en bescheen daarmee de gestalte van de Kapitein, die bewusteloos en in ongedwongen houding op Rijksduitse bosbodem lag te ademen... de koffer die hij had gedragen enkele meters achter zich. Karl intussen, kort maar gespierd, hield één arm om Lottie heen, met de andere hand haar mond dichthoudend. Het kostte Hans maar één korte blik om te ontdekken, dat de man die hij met een deskundige klap buiten westen had gemept, niet de koffiedief was die hij zocht.

„Was ist im Koffer?” informeerde Karl, over Lottie's schouder heen loerend.

Deze twee Duitse beroeps-smokkelaars behoefden geen langdurig overleg. Het was hun zonneklaar, dat zij per vergissing een stel onbekenden hadden overvallen, maar dan toch onbekenden met wie het óók geen zuivere koffie was. Wie gaat er anders in het holst van de nacht in de buurt van de grens door een bos rondpionieren? Hans deed een paar passen opzij, naar de plaats waar de koffer was neergevallen, maar nauwelijks was de smalle lichtbundel van zijn lantaren erop gevallen, of Lottie begon weer verwoede pogingen te doen om zich los te wringen. Zij schopte met de hakken van haar schoenen achteruit, beet Karl in diens duim en vocht als een boskat. „Alle Wetter!” gromde Karl, zette de vingers van zijn rechterhand in haar nek en kneep. Een goede greep in de nek is voldoende om zelfs de meest koppige vechtersbaas tot rede te brengen en ook Lottie kwam zeer snel tot bedaren, al snikte ze ook van machteloze woede. „Bandieten!” huilde ze. „Rovers! Dat zal ik jullie betaald zetten! Blijf van onze bagage af!”

„Ruhe!” gromde Karl, kneep even iets harder en sloeg zijn makker met belangstelling gade. De koffie bleek niet eens op slot te zijn. Bovenop lagen enkele mannenbroeken... een paar overhemden... en

daaronder een kussensloop, dat een grote hoeveelheid harde voorwerpen bevatte. Hans opende het sloop, scheen erin met de bundel van zijn lamp en liet een zacht, langgerekt gefluit horen. „Mensch!” riep hij gedempt, greep in de zak en haalde er een handvol glinsterende voorwerpen uit. „Sieh’ mal! Schmuck!” „Schmuck” was een wel wat goedkoop woord voor de collectie briljanten ringen, met diamanten bezette broches en armbanden met edelstenen die de helft van het kussensloop vulden. De twee smokkelaars werden er stil van. Eén greep in die Ali Baba-achtige voorraad juwelen bracht hun méér geld op dan zij met jaren moeizaam baaltjes koffie smokkelen konden hopen te verdienen. Dat het hier eerlijke toeristen zou kunnen betreffen, die met een koffer door het bos aan het wandelen waren, was te zot om aan te nemen. Wie vervoert er, als eerzaam toerist, een fortuin aan losse juwelen, lukraak in een kussensloop? Het wisselen van enkele korte woorden van overleg was voldoende. Karl bleef achter om een oogje en een handje te houden op Lottie, terwijl Hans er overhaast tussenuit trok om touw te halen.

Toen hij korte tijd later terugkeerde met een rol sterk koord, was hun eerste werk, Lottie en haar man de Kapitein, de armen achter hun rug aanéén te snoeren. De Kapitein, die nu een beetje begon bij te komen, kreeg zijn eigen stropdas opgefroemd tussen de tanden geduwd.

Lottie’s mond werd gestopt met de helft van haar sjaaltje (dat zij toch maar niet had weggegooid, bij nader inzien). Het was de bemodderde helft, maar op zulke kleinigheden keken beide smokkelaars niet. Daarna werd de rechter elleboog van de Kapitein vastgesjord aan de linkerarm van zijn echtgenote en zo ging het span op weg, af en toe aangepord door Karl en voorafgegaan door Hans met de kostbare koffer. Zij hoefden niet ver te gaan. Na drie minuten sjokken hielden zij halt bij een half met struiken overgroeide bunker, gedeeltelijk van hout en deels van beton, blijkbaar haastig door de Duitsers gebouwd omstreeks het einde van de oorlog. Lottie en haar echtgenoot werden door een lage ingang naar binnen geduwd. De verduistering werd van de zaklamp weggenomen... de nu bredere lichtkring onthulde een smalle gang van vuil beton, leidend naar een vochtige, mufte ruimte van zes bij vier meter, die blijkbaar eens het manschapsverblijf was geweest. De schietgaten waren met zand dichtgegooid. Het enige meubilair van dit hok bestond uit ruwhouten kisten met hier en daar een stompje kaars erop vastgeplakt. Aan het plafond hing een roestige stormlantaarn van het soort dat ’s nachts bij opgebroken straten wordt gezet. Karl wees met de lichtbundel van zijn lamp naar enkele ijzeren ringen, die in de betonwand aangebracht waren.

„Voeten aaneenbinden en dan aan die ringen vastmaken. Schiet op!” De Kapitein, wild van woede, probeerde nog te schoppen, maar dat hielp hem weinig. De twee smokkelaars hadden onverwacht een compleet fortuin uit de nacht zien vallen en zij waren niet van plan, lang te zeuren; zulk een kans krijgt een nederige smokkelaar maar ééns in het leven, daarvan waren zij overtuigd. De enkels van Lottie en haar man werden aan elkaar gebonden met echte Duitse degelijkheid en met touw van solide Duitse kwaliteit. Toen dat gebeurd was, lagen zij hechter verbonden dan huwelijksbanden ooit hadden kunnen doen.

„Voor de warmte en de gezelligheid,” merkte Hans grinnikend op en verankerde hen tenslotte met enkele stukken stevig ijzerdraad aan twee ringen in het beton.

Een laatste blik in het rond... een spottende afscheidswuif... en de smokkelaars verdwenen met de koffer. Zij hadden een goede nacht gehad.

* * *

Intussen was er natuurlijk méér geschied. Men kon namelijk van Hennie, de witharige erfenisjager, zeggen wat men wilde (en in de loop der jaren hadden heel wat mensen lelijke dingen van hem gezegd) maar laf was hij in geen geval. Dat hij, toen uit het duister onverwacht enkele mannen te voorschijn sprongen, er in galop vandoor was gegaan, was niet zozeer een blijk van lafheid als wel van gezond verstand. Hij wist niet hoevéél overvallers er waren en helemaal niet, wat voor sóórt overvallers het waren. Het konden zeer goed met vuurwapens uitgeruste douanebeambten zijn... en da

was elk verzet natuurlijk waanzin. Hennie was dus begonnen met in het duistere bos onder te duiken, wat niet zo'n kunst was, temeer omdat hij al spoedig bemerkte dat niemand hem probeerde te volgen. Scherp luisterend kon hij aanvankelijk alleen gedempt gepraat horen, maar kort daarop zag hij een zwak lichtje tussen de stammen dóór schemeren: het lampje van een zaklantaren zoals hij, omzichtig naderbij sluipend, ontdekte.

Toen na verloop van tijd dat lichtje zich begon te verwijderen, was het voor hem niet moeilijk, het te volgen en zo, met plakken drogende modder links en rechts van zijn kleren afvallend, kwam ook Hennie terecht bij de donkere massa van de voormalige Wehrmachtsbunker waarin de twee gevangenen plus hun begeleiders verdwenen.

Het kostte Hennie weinig moeite, twee en twee bij elkaar op te tellen. Dat hun overvallers geen geuniformeerde personen waren, had hij tijdens zijn achtervolging duidelijk genoeg kunnen waarnemen. Bovendien was hun geheimzinnige wijze van doen niet bepaald die van opsporings ambtenaren. Dit waren dus gewone bandieten... die natuurlijk de ongelooflijke buit aan juwelen in de koffer hadden ontdekt. Toen de twee duistere figuren een kwartier later weer uit de bunker te voorschijn kwamen... met de koffer bij zich... volgde Hennie hen wederom. Iemand anders, een tikje weekhartiger van aard, zou misschien eerst de bunker zijn binnengeslopen om te zien of Lottie en haar man geen glaasje water of een aspirientje nodig hadden... maar dat had weinig zin, voor Hennie. Lottie en de Kapitein liepen niet weg. Maar de twee kerels met dat kostbare koffertje liepen wèl weg. Dezen wenste hij in het oog te houden... wat steeds gemakkelijker werd, want in het Oosten waar de zon zou opgaan, begon de hemel al een beetje lichter van tint te worden. De eerste vogels floten in de boomkruinen.

* * *

Het duurde niet lang, of het edele drietal dat zulk een intens belang stelde in de koffer met juwelen, bereikte een smal, slingerend weggetje, juist breed genoeg voor een paard met kar of een auto en bestaande uit rul zand met hier en daar wat puin ter verharding. Daar, op dat weggetje, begonnen de moeilijkheden. De twee smokkelaars keken op, naar de hemel die steeds sneller licht begon te worden en bleven staan om te overleggen over het probleem, zo klaar als een klont, dat twee bekende beroepssmokkelaars niet bij het krieken van de dag met een koffer moeten gaan zeulen over een weggetje vlak bij de grens. Doen zij dat tòch, dan kunnen zij elk ogenblik een aanroep verwachten van een argwanende douanebeampte, die erg benieuwd is, wàt zij wel in die koffer transporteren. Aan de andere kant was Hennie zelf óók niet vrij van netelige problemen. Hij torste weliswaar geen koffer, maar wel ettelijke ponden modder, prut en blubber, die langzaam op zijn kleren begonnen te drogen en hem min of meer het aanzien gaven, of hij kort tevoren was geboetseerd. Zulk een figuur op de openbare weg pleegt óók de belangstelling op te wekken van geuniformeerde personen.

En terwijl deze drie hoofdpersonen nog tussen de boomstammen langs de rand van de weg stonden te piekeren, naderde uit de verte een knetterend, rammelend geluid... Uit de grijze ochtendschemer doemde een bouwvallige vrachtauto op: een vehikel waaraan zowat alles klepperde: de gerafelde spatborden, de uitlaat die er met een stukje ijzerdraad los onderaan was gebonden, de portieren van de cabine die op en neer hotsten in hun gammele scharnieren... kortom: een voertuig dat er uit zag of het de Duitse veldtocht door Rusland had overleefd, driemaal was gebombardeerd en tenslotte met onderdelen van wasmachines opgelapt. Het zou op de Duitse hoofdwegen voorzeker geen vijfhonderd meter hebben kunnen sukkelen, zonder zeven man politie met loeiende sirenes achter zich aan te krijgen, maar op deze verlaten grensweggetjes kon het machien hoogstens gevaar opleveren voor zijn bestuurder, niet voor een verkeer dat er toch niet was.

Dit stomende en knallende vehikel hotste langzaam nader en toen het de beide wachtende smokkelaars bijna had bereikt, stapten die plotseling tussen de bomen uit en hieven de hand op. Het door blik en ijzerdraad bijeengehouden wonder der autotechniek scheen bijna evenveel moeite te hebben met

stoppen als met op gang komen, maar dat lukte ten laatste toch, met een ijselijk geknerp van remtrommels. Hennie, die op vijftig meter afstand achter een struik stond te loeren, snapte onmiddellijk dat het de twee kerels om een lift te doen was en handelde zonder aarzelen. Terwijl het gesprek tussen de bestuurder en de smokkelaars in volle gang was, rende hij gebukt de weg over en daarna aan de overzijde naderbij, op die wijze de auto tussen zichzelf en zijn vijanden houdend. De vrachtwagen had van achteren een open laadbak met zijschotten, zo goed als leeg, op twee ijzeren vaatjes na, een kist en wat versleten stukken zeildoek. Een der twee smokkelaars was al bezig, zich daartussen te nestelen. In deze situatie bewees Hennie weer eens dat hij snel kon denken en brutaal handelen. Hij begon te

roepen: „Heidaar... Halt!„ en kwam hijgend aanrennen, onderwijl in zijn zakken zoekend. De man die hen aan de Nederlandse zijde over de grens had geloodst, had hem, Lottie en de Kapitein aan wat Duits geld geholpen. Het was wel wat modderig geworden, maar toen Hennie bij de cabine stopte en met de bankbiljetten begon te zwaaien, was de aandacht van de bestuurder snel getrokken. „Was ist hier nun wieder los?“

De bestuurder was een kleine Duitser, in een versleten, blauwe overall en met een smerig jagershoedje achter op het hoofd. Hij rookte een kort, zwart pijpje en zat met beide handen op het stuurrad. Hennie begon in rammelend, maar bruikbaar Duits uit te leggen dat hij een Hollandse toerist was, die gekampeerd had, was overvallen door boeven en in een sloot gegooid. Of hij tegen betaling kon meerijden. „Mensch,“ gromde de bestuurder, nam de pijp uit zijn mond en spuwde in een boogje door het open portierraam. „Das kostet nichts. Klim maar bij die andere twee achterop en hou je geld in je zak.“ „Danke,„ zei Hennie dankbaar en liep om de wagen heen. De smokkelaar met de koffer was al in de laadbak geklommen, maar de andere stond nog op de weg en keek Hennie wantrouwend van boven tot onder aan. Hij snoof de lucht op die Hennie nog steeds verspreidde (hoewel die door het opdrogen wel wat minder was geworden) en informeerde op vijandige toon:

„Wat moet jij hier?“

„Ik mag meerijden,“ legde Hennie uit, zo onschuldig mogelijk kijkend. „Ik moet naar Kleef.“

De ander bestudeerde hem van top tot teen. Duitsers zijn over het algemeen een zeer zindelijk volk en Hennie zag eruit of hij, na zeven stoombaden, nog pas oppervlakkig zou zijn gereinigd.

„Mensch! Wat heb je uitgevoerd?“

„Ben in een sloot gegooid,“ antwoordde Hennie op de nijldige toon van iemand die boos is over ondervonden onrecht.

„Ze overvielen me terwijl ik kampeerde, sloegen me bewusteloos en smeten me in een sloot. De halve nacht heb ik door het bos gezworven.“

De smokkelaars keken elkaar aan en haalden de schouders op. Hennie was nu, voor de eerste maal, in zijn sas dat bij in dat moddergat was gedoken. Het feit dat hij er zo onbeschrijflijk smerig uitzag wentelde hun verdenking van hem af.

„Alles fertig?“ riep de bestuurder van voren.

Hennie klom haastig naar boven.

„Los!“

Met twee enorme knallen, een blauwe oliewalm en een schok kwam het wrakke voertuig op gang. Hennie ging plat op de vloer zitten en deed of hij in slaap sukkelde. Hij was niet ontevreden, want hij vertoefde nog steeds in de buurt van de kostbare koffer waarin de helft van de erfenis der Grimbossen werd vervoerd. Als hij het slim aan de steel stak, was het helemaal niet uitgesloten dat hij uiteindelijk drie der vier aandelen van de Grimbos-affaire in de wacht sleepte.

De vrachtwagen hotste voort. Boven hen werd de hemel langzaam blauw en in de bomen aan weerszijden kwetterden vele vogels. Hennie ging rustig voort met opdrogen en het verspreiden van vreemde luchtjes.

BEKVECHTEN OVER GOUDSTAVEN.

In de hotelkamer van Bob, Jan en Arie stond het raam boven het hoofdeinde van Arie's bed nog steeds
wijd open. De langzaam sterker wordende ochtendbries wuifde het gordijn verder op, tot
het ondereinde ervan over Arie's sproetenneus begon te slieren. „Brrr... Grrrr!” briede de dikkerd,
sloeg slaperig naar het ding dat over hem heen sleepte, opende dan zijn ogen en knipperde tegen het
felle zomerzonlicht dat van de wanden weerkaatste.

„Waar lig ik nu weer?” mompelde hij, terwijl zijn ogen het vertrek rondwaalden. Rechts van hem
rustte Bobbie Evers in een tweede bed, zijn armen wijd uitéén en zijn mond half open. Een nieuwe,
warme windvlaag woei het gordijn opnieuw op en drapeerde het rond Arie's naakte, dikke
bovenlichaam, juist op het moment dat de dikkerd zich half oprichtte.

„Hou op!” riep hij nijdig, het gordijn wegrukkend. „Ik ben geen Arabier!”

Arie propte het gordijn vast tussen het hoofdeinde van zijn ledikant en de vensterbank en graaide zijn
polshorloge van het tafeltje tussen zijn eigen bed en dat van Bob. Vijf minuten over halftien!

„Vaarwel rust... Vaarwel vrede!”, zuchtte de dikkerd. „Als het zo doorgaat, deze vakantie, zal ik gauw
even mager zijn als een meetlat.”

Uit het linkerbed kwam de brommende stem van Jan Prins:

„Je bent beslist lichter geworden, anders was je in de loop van de nacht wel door je matras
heengezakt.”

Arie Roos zwaaide zijn mollige benen over de rand van zijn bed en begon een met jodium dik
ingesmeerde blaar op zijn voetzool te inspecteren. De blaar was keurig opgedroogd. Jan Prins, hem
met één slaperig oog over het laken heen aangelurend, merkte op: „Als al dat vet op jouw lichaam
eerste klas doorregen exportspek was, zou je een fortuin waard zijn aan deviezen.”

Arie liet zijn voet zakken en kaatste terug:

„En als ze dat verstand van jou bij je geboorte vergeten hadden te monteren, zou nog geen mens het
verschil merken.”

„Hm. Hoe is het met Bob z'n voet?”

„Laat 'm zolang slapen, jô. Dat zal wel ongeveer in orde zijn.” „Dan kunnen we er vandaag op uit.”

Jan rekte zich lang en intens uit. „Al mijn moeheid is verdwenen. Ik heb zin om op erfenissen te jagen
Om boeven te vangen in valkuilen. Om neuzen plat te slaan. Om onze vaders te verbazen met
autoladingen verdiend goud...” Jan wentelde zich om tot hij op zijn buik lag en keek door het open
raam naar buiten. Het hotel, waarin zij een dag en twee nachten hadden verbleven om uit te slapen, om
hun beschadigingen te herstellen en om krijgsplannen op te maken, lag aan de bosrijke rand van
Nijmegen. Vanuit het raam van hun kamer op de tweede verdieping keken zij uit over de toppen van
honderden dennebomen, waarboven een zomerse zon laaide als een bol, witheet metaal. De lucht was
niet strakblauw, maar van dat troebele, karnemelkachtige blauw dat een zeer hete dag voorspelt. Arie
kwam ook kijken. „Hou jij nou je meloen uit de zon, Arie, of je hele gezicht wordt één kolossale
sproet.”

Arie maakte een grimas, nam de telefoon op en draaide het servicenummer.

„Met kamer 318... Mag ik drie ontbijten met extra eieren... Wat?... Nee, geen koffie, maar per persoon
twee

flesjes limonade... Voor direct, ja.”

„Zeg, waar heb je ons goud gelegd?”

„Onder jouw bed. Heb je er vannacht niet van gedroomd?” Jan Prins, nog steeds op zijn buik liggend,
zwaaide één arm naar beneden, voelde onder het bed en knorde tevreden. Op dat ogenblik rinkelde de
telefoon. Arie nam de hoorn op.

„Met kamer 318... Wie zegt u?... Maar wij zijn nog niet gekleed... Goed. Laat hen tien minuten wachten en dan boven komen.” Hij smakte de hoorn neer en sprong naar zijn kleren, terwijl Jan hem gespannen aankeek.

„Dat waren de beide Grimbossen, jô! Man Grimbos en vrouw Grimbos. Waar is mijn hemd gebleven?... O, hier! Por Bob wakker, Jan!” Tien minuten lang waren de drie jongens op één been door de kamer aan het rondhuppelen, sokken en broeken aantrekkend... hun hoofden onder de badkamerkranen houdend, kammen door hun haren rukkend, onderwijl opmerkingen tegen elkaar makend:

„Die hebben natuurlijk hun gouddorst niet kunnen bedwingen.” „Hadden we ze gisteren maar niet opgebeld!... Nu staan ze voor onze neus.”

„Maar jandokie! We hebben ze niet eens verteld, wáár we ergens zaten. Hoe konden ze dat weten? Ze zijn toch niet helderziende!” Jan Prins snoof, met zijn hoofd en handen onder de stroelende waterstraal.

„We hebben vanuit deze kamer opgebeld. Dat is niet automatisch... We moesten het gesprek aanvragen, net als met jouw vader.” „O deksels, ja. Toen hebben zij naderhand natuurlijk aan Interlocaal gevraagd door welk nummer ze waren opgebeld.”

„En dat was dit hotel hier. Daarna was het een koud kunstje.” Bob Evers was nog niet goed wakker en zat met een knorrig gezicht het strakke verband om zijn enkel te betasten.

„Hoe is je voet, Bob?”

„Gaat wel.” Bob, met een broek aan en een shirt dat in panden rondom hem afhing, hinkte omzichtig langs de drie bedden naar de wastafel, trok zijn broekspijp op en hield het drukverband onder de waterstraal. „Een beetje voorzichtig zijn vandaag, dan lukt het wel.” Een klopp op de deur. Op een wagentje werden drie ontbijten binnengereden door een jonge kelner met een hoofd dat vroegtijdig kaal was. Hij had enorme oren die een eind van zijn hoofd afstonden, als bij een argwanende olifant. Hij wenste kortaf: „Goedenmorgen,” smakte alles op de tafel aan het voeteneinde der bedden, sprak verder geen woord, rukte de flesjes open, smeed de doppen in een asbak en verdween weer.

„Zonnig humeur heeft die knaap,” merkte Bob op, een flesje leegklokkend.

„Als ik zulke oren had, zou ik me ook niet stralend gelukkig voelen,” vond Jan Prins, een stoel aanslepend.

Zij vielen op het ontbijt aan, maar waren nauwelijks begonnen of er kwam weer een klopp op de deur.

„Binnen!”

Een jongeman en een jonge vrouw kwamen binnen, keken het vertrek rond, staarden weer naar de drie jongens aan de tafel en zeiden dan pas:

„Goedenmorgen!”

„Goedenmorgen, mijnheer en mevrouw Grimbos,” wenste Arie Roos, zijn mond met een servetje afvegend. „Helaas hebben wij maar drie stoelen. Kies maar een bed uit.”

Het echtpaar Grimbos stond eventjes de rij van drie onopgemaakte bedden te bekijken en besloot dan het middelste te kiezen. Zij namen ieder op één zijkant ervan plaats en staarden over het voeteneinde ervan naar de drie jeugdige ontbijters.

„Is het dus wèrkelijk waar dat jullie een deel van onze erfenis te pakken hebben?”

„Wis en waarachtig,” verzekerde Jan Prins hun, een eitje onthoofdend. „Een kwart van de totale buit, volgens ons.”

De Grimbossen sprongen zowat overeind van ongeduld. „Waar is het? Waar hebben jullie het?” Jan en Bob keken elkaar even aan. Er viel een korte stilte. Arie antwoordde gladjes: „In een koffertje veilig opgeborgen in een depôt.” „Welk depôt? Waar?”

Arie nam kalm een slok van zijn limonade.

„We gaan het dadelijk halen... U hebt er vijf jaar op gewacht. Het steekt nu toch niet op een half uurtje, wel?”

Grimbos haalde een pakje sigaretten uit zijn zak en stak er zenuwachtig een op.

„Nee, nee. Dat niet. Allicht niet. Maar het is vermoedelijk een waarde van veertig of vijftig duizend gulden... En misschien kun je begrijpen, dat we ons een beetje bezorgd maken, om zulk een waarde in handen te laten van drie onervaren jongens.”

De drie onervaren jongens hielden op met eten, keken eerst elkaar aan en dan het echtpaar Grimbos. „Luistert u eens,” begon Jan Prins, zijn mes neerlegend. „U heeft in al die jaren sinds 1945 geen kans gezien, Uw erfenis te vinden of die op een troep bandieten terug te veroveren. Wij wel. Hebt U iets gedaan om Uw erfenis terug te krijgen? Neen. Wij wel!... Hebt U blauwe ogen opgelopen, losgeslagen tanden gekregen of een enkel verstuikt om uw erfenis terug te krijgen? Neen. Wij wel! Denkt U dat wij een verzameling staven goud per vergissing bij een ijscokar laten staan?”

Grimbos maakte een haastig gebaar met zijn sigaret.

„Nee, nee. Zo erg is het nu ook niet. Maar...”

Zijn vrouw viel hem in de rede:

„Met al dit geklets schieten we niets op. Het gaat kort en goed hierom: die staven goud die jullie in je bezit hebben, behoren aan ons toe. Nietwaar?”

„Zonder twijfel, mevrouw.”

„Dus wij willen ze hebben en wij eisen ze op. Niet morgen, of vanmiddag, maar nu.”

„Fijn,” knikte Arie. „En mogen wij nu misschien eerst ons ontbijt afeten, of doet u dat ook voor ons?”

Mevrouw Grimbos keek hem nogal vuil aan. Arie grijnsde liefjes terug. Bob Evers at onverstoorbaar Jan Prins veegde zijn mond af met een servetje, dronk wat en bracht in het midden:

„Eén opmerking wilde ik maken. Niet àl het goud dat wij in ons bezit hebben behoort aan u. Een deel ervan komt ons toe.” Mevrouw Grimbos vloog op:

„Wat zullen wij nu beleven!”

De man Grimbos stoof nu ook op en riep:

„Hou jij nu eens even je mond, vrouw! Met ruzie maken schieten we niets op. Zaken zijn zaken en een belofte is een belofte, jongens. Mijn vrouw en ik hebben jullie telefonisch één kwart van de erfenis beloofd, als beloning voor het opsporen ervan. Is dat juist?” Arie Roos en Bob Evers knikten.

„Klopt als een bus.”

Jan Prins priemde een vinger naar voren.

„Hazo! En één kwart van deze kwart erfenis is dus van ons!” Mevrouw Grimbos graaide een kadetje uit de schaal met broodjes en smeed het haar man naar zijn hoofd:

„Van de héle erfenis, stommeling! Pas als de héle erfenis er is!” Haar man raapte het kadetje van de vloer op en begon het in wanhoop op te kauwen, heen en weer lopend door het vertrek. „Jongens, geloof me! Gisteren, nadat jullie ons opbelden, heb ik de hele dag ruzie met mijn vrouw gehad. Ik heb bovendien de halve nacht ruzie gehad. Ik geef jullie gelijk, dat je recht hebt op één kwart van elk deel van de erfenis. Als jullie er tienduizend gulden van terugvindt, heb je recht op twee-en-een-half duizend gulden.” „Kletsboek!” tierde mevrouw Grimbos. „Natuurlijk niet, sufferd! Eén kwart van de hele erfenis!”

„Zozo,” zei Jan Prins. „Dus volgens u moeten we eerst driekwart van uw erfenis opsporen en het allerlaatste kwart is dan pas voor ons?”

Zij beet hem woedend toe:

„Natuurlijk. Allicht. Het eerste kwart is van ons. Het tweede kwart is van ons. Het derde kwart óók. Het vierde kwart is voor jullie!” Arie Roos stond op, met een eierlepeltje in de hand en porde daarmee in de richting van mevrouw Grimbos.

„Maar lieve, snoezige mevrouw Grimbos... als wij nu eens met veel kosten en moeite precies driekwart van uw erfenis zouden vinden, maar het vierde kwart niet?”

„Precies!” stemde Grimbos in. „Precies, vrouw! Dan hebben deze jongens al hun moeite voor niets gedaan. Dan verdienen ze niet eens wat... dan leggen ze er nog geld op toe, voor alle onkosten die ze gemaakt hebben.”

„Poeh!” spotte mevrouw Grimbos. „Als ze handig zijn, en dat zijn ze, vinden ze dat laatste kwart óók wel. Zo'n kunst is dat niet.” Jan Prins was intussen zowat paars aangelopen van woede en stond op het punt om los te barsten, maar Arie Roos legde een dikke hand op zijn schouder en drukte hem naar beneden.

„Lieve mevrouw Grimbos,” begon Arie liefjes. „Laten we verder geen ruzie maken. Wij zullen u dadelijk uw kwart van de erfenis geven. Helemaal. Compleet. Wij willen er geen cent van hebben. Maar dan wilt u zeker wel zorgen dat u de rest zelf opspoort, hè? Wij gaan dadelijk lekker zeilen op de Kaag.” Hij nam een nieuw sneetje roggebrood en begon het kalmpjes te besmeren.

Mevrouw Grimbos zat hem aan te kijken of het in Keulen donderde. „Hij meent het niet,” zei ze tenslotte. „Het is maar bluff van hem.” Bob Evers keek op zijn horloge.

„Als we opschieten, jongens, kunnen we vanmiddag nog in de „Bontekoe” zijn. Onze boot ligt nog in Warmond, hè?” „Onder prima politiebewaking.”

Grimbos keek zijn vrouw nijdig aan.

„Alsjeblief. Daar zit je nou met je grote mond.”

Zijn vrouw snauwde tegen hem:

„Hou jíj je er even buiten. Wat die jongens kunnen, kan ik ook. Vertel me maar waar de rest van die

erfenis ergens is.”

Arie keek dromerig naar buiten en kauwde roggebrood. „Dat ben ik vergeten.”

Jan Prins lepelde ei.

„En ik heb niet eens zin meer erover te denken... Ik ga zeilen.” Mevrouw Grimbos sprong woedend op.

„Jullie móéten mij vertellen waar mijn goud is! Het is mijn erfenis.” „Natuurlijk!” zei Bob Evers rustig. „Het is uw erfenis. Waarom zoekt u haar dan zelf niet op? Laat ons in vrede gaan zeilen. Dat is heus leuker dan blauwe ogen en platgeslagen neuzen oplopen.” Mijnheer Grimbos zuchtte lang en diep:

„Wees nu in vredesnaam verstandig, vrouw... Hou je aan je afspraak. Wie het onderste uit de kan wil hebben krijgt het deksel op zijn neus. Het is een eenvoudig rekensommetje... Als onze hele erfenis tweehonderdduizend gulden waard is en ze spóren de hele erfenis op, krijg jij honderdvijftigduizend gulden en de jongens vangen vijftigduizend gulden, waarvan zij dan nog al hun onkosten moeten betalen. Maar als ze het verder vertikken, krijg je één keer vijftigduizend gulden. Het is maar wat je het liefste hebt... vijftigduizend gulden of drie keer zoveel.”

De inhalige mevrouw Grimbos slikte drie keer van woede en siste dan:

„Dat is te zeggen: als zij de rest ook opsporen. Als.”

Arie haalde de schouders op. Bob lachte:

„Als u denkt dat u het beter kunt... doet u het dan zelf.” Mevrouw Grimbos wendde zich met een ruk tot haar man:

„Als jij een vént was in plaats van een... een...”

„Een bos klaprozen ...?” stelde Arie voor.

„Als je een vent was, dan spoorde je de rest van die erfenis zelf op.” „Tja...,” zuchtte Grimbos, en haalde de schouders op.

„Goed,” zei zijn vrouw tussen de tanden. „Goed. Akkoord. Ze krijgen één kwart van alles wat ze op de schurken terugveroveren. Maar dan wil ik ook metéén nu dat eerste kwart zien.”

„Eerst zwart op wit,” vulde Arie aan, en smeerde een korstje. „Wat! ” gilte mevrouw Grimbos. „Zwart op wit?! Moet ik het nog voor je opschrijven óók? Vertrouw je me niet?”

„Nee, mevrouw,” antwoordde Arie, trok een laatje van een hoteltafeltje open, vond er enkele vellen hotelpapier in en leende Bobs vulpen, die hij mevrouw Grimbos ter hand stelde.

„Wilt u zo vriendelijk zijn, op te schrijven wat ik dicteer?”

Na enige nieuwe protesten greep mevrouw Grimbos, bleek van machteloze boosheid, de vulpen en schreef hetgeen Arie dicteerde.

ONDERGETEKENDE, *Leontina Caroline Hissink*, geboren te Lisse op 18 Januari 1925, gehuwd met Johannes Grimbos, en wonende te Lisse,

enige en wettige erfgename van Leonardus Carolus Hissink, gewoond hebbende villa „Serafina” te Lisse, verklaart hiermede dat zij één vierde deel van alle op heden nog niet in haar bezit zijnde gedeelten der nalatenschap van haar vader (Leonardus Hissink) als opsporingsbeloning afstaat aan de drie navolgende personen:

Arie Roos en Jan Prins, beiden wonende te Amsterdam en

Robert Evers, wonende te New York,

door dezen onder elkaar te verdelen. Aldus te goeder trouw getekend,

Leontina Grimbos-Hissink. Getuigen:

Arie Roos,

Jan Prins,

J.C. Grimbos,

Bob Evers.

Het papier werd gedateerd en door de vijf personen getekend. Arie vouwde het op en borg het op in een zakje van zijn shirt. „En thans,” kondigde hij aan, zich bukkend en onder Jans bed graaiend, „gaat wij over tot het te voorschijn halen van het eerste kwart der erfenis.”

Van onder het bed sleepte hij een badhanddoek van het hotel, gewikkeld rond een aantal lomp uitzierende voorwerpen, die een groot gewicht moesten hebben, te oordelen naar de manier waarop Arie het pak optilde en tussen de ontbijtbordjes op tafel legde. „Wat!” riep mevrouw Grimbos. „Ik dacht dat je het ergens in een bagagedepot had!”

Arie grijnsde en sloeg de handdoek open.

„Nee, mevrouw... Dat was ons niet veilig genoeg. Ziehier het eerste deel van de buit.”

Mevrouw Grimbos kwam zo haastig naar de tafel toe, dat zij haar rechterhand in het schaalte met boterballetjes zette. Zij merkte het nauwelijks, veegde haar hand af aan een punt van de handdoek en nam een der staven goud op.

„Wat een gewicht!” riep ze uit. „Het lijkt wel lood!”

De staven goud waren niet mooi glad, maar hadden ruwe randen en kantjes, blijkbaar veroorzaakt doordat zij niet door een vakman waren gegoten, maar in een vorm van ruwe klei of in een houten mal in een bak water.

„Goud!” zei ze. „Ons goud! Eindelijk. Dus hierin heeft mijn vader, tijdens de oorlog zijn geld belegd. Hoeveel is dit bij elkaar waard?” Daar wist Jan het antwoord op.

„Wij hebben gisteren opgebeld naar enkele juweliers, mevrouw. De goudprijs schommelt een beetje, maar op het ogenblik is die ongeveer vier gulden en zeventig cent per gram fijn goud.”

„Dat is... vierduizend zeventienhonderd gulden per kilo?”

„Klopt, mevrouw.”

„En hoeveel kilo is dit?”

„We weten het niet op een gram precies, maar we hebben het pak gisteren, in kranten gewikkeld, gewogen op de schaal bij een groenteboer. Het was ruwweg eenentwintig kilo en zes ons.” De lippen van mevrouw Grimbos bewogen snel terwijl zij rekende. „Dat is... grote goedheid!... Dat is méér dan honderdduizend gulden...”

Jan Prins trok een papiertje uit zijn broekzak.

„Als het gewicht klopt, is het honderd en éénuizend, vijfhonderd en twintig gulden. Maar...”

„Maar wat?”

„Vier gulden zeventig is de prijs voor fijn goud. Als dit een slechte kwaliteit goud is, gaat de prijs een heel eind naar beneden.” „Hajui!” zei mevrouw Grimbos, een brok goud in haar handen wegend. „En hoe wilde je dan de waarde van jullie aandeel eigenlijk berekenen?”

Jan Prins glimlachte slim:

„Door het gewicht, mevrouw... Wij hebben recht op één kwart van het gewicht aan goud. Hoe de prijs dan ook is... één kwart van het gewicht blijft altijd één kwart van de waarde.”

Daar was natuurlijk geen antwoord op. Knorrig vroeg mevrouw Grimbos:

„En hoeveel is één kwart van dit gewicht?”

Jan keek weer op zijn papiertje:

„Vijf kilo en wat onsen, mevrouw. Laten we die onsen vergeten en het afronden op vijf kilo, omdat we de kranten hebben meegewogen.”

„En hoe wegen we vijf kilo af?”

Jan tastte in zijn andere broekzakken haalde een kleine, koperen unster te voorschijn, een van die veerbalansen zoals kaasboeren ze huis aan huis gebruiken.

„We wegen tot we een stel brokken hebben die bij elkaar vijf kilo maken. Met touwtjes erom binden gaat dat prachtig.”

Bob waarschuwde:

„Draai eerst de deur van binnen op slot, jongens. Het staat een beetje raar als we hier klompen goud zitten te wegen of het brokken Leidse kaas zijn.”

* * *

Tien minuten lang zaten ze touwtjes om brokken goud te binden en die op te hangen aan de haak van de unster. De stukken draaiden langzaam aan hun koorden, met het zonlicht glanzend en flonkerend in de ruwe oppervlakte van het edele metaal. Na die tien minuten lag er een stapeltje apart dat bijna volkomen zuiver vijf kilo woog.

„Dit is ons aandeel,” wees Bob.

„Goed,” zei mevrouw Grimbos kort. „Ik vind een kleine twintigduizend gulden rijkelijk veel als vakantieverdienste voor drie bengels die nog niet droog zijn achter hun oren, maar ik wil er verder niet over strijden.”

Zij begon haar portie goud bijeen te pakken in een blauwe K.L.M.tas die zij opgerold onder haar arm mee naar binnen had genomen. „Wat moeten jullie jongens in vredesnaam met vijf kilo goud beginnen?”

„Ik word tandarts,” vertelde Arie. „Ik kan dan tenminste beginnen met genoeg goud om de kiezels van half Amsterdam mee te plomberen.”

* * *

„Dàt was het toppunt!” barstte Jan Prins los, zodra de hoteldeur achter de beide Grimbossen was gesloten. „Daar probeerde me dat mens nota bene ons eerlijk verdiende aandeel door onze neuzen te boren!”

Arie zat weer aan de ontbijttafel en smeerde de laatste boter op het laatste stukje roggebrood.

„Zo is het leven en zo zijn de mensen,” verklaarde hij wijsgerig. „Maar mopper nu alsjeblieft niet. Wij hebben in ieder geval in een paar dagen twintigduizend pop verdiend. Het probleem is nu alleen maar...”

„... hoe verdienen we de tweede twintigduizend pop?” kwam de holle stem van Bob Evers uit de badkamer. „Om van de derde en de vierde twintigduizend maar te zwijgen.”

Jan Prins was bezig, de vijf kilo goud in kranten te pakken en er touw omheen te binden.

„We kunnen hier moeilijk een goudsmidswinkel mee binnenlopen en het te koop aanbieden. Ik denk dat ze ons wel een paar lastige vragen zouden gaan stellen.”

„We kunnen altijd zeggen, dat we het van een oom hebben gekregen. Voor een goed rapport.”

Arie stak het laatste stukje roggebrood achter zijn witte roofdiertanden en plofte achterover op bed, de handen onder zijn achterhoofd. Bob was in de badkamer luid plassend bezig een douche te nemen. Jan legde het laatste knoopje in het touw en ging op zijn eigen bed zitten met het pak goud naast zich.

„Wat doen we nu verder?”

Jan telde op zijn vingers:

„Het tweede kwart van de erfenis, dat weten we, is door onze witharige Hennie een paar nachten geleden in Zeeland begraven; ergens tussen het Kanaal van Hansweert en de weg door Beveland. De twee laatste kwarten zijn door Lottie en haar man, „de Kapitein” de Duitse grens over gebracht.”

„Als ze tenminste niet in de handen van de grenswacht zijn gevallen.”

„Kom nou... er zijn eens zeven kerels uit de strafgevangenis van Breda ontsnapt en op zowat dezelfde plaats, hier in de buurt, de grens over gepiept.”

„Goed. Maar we staan nu voor twee problemen.”

„Welke?”

„Ten eerste weten we op geen stukken na, wáár de Dobermans ergens de grens over zijn gegaan. Dus hoe moeten we hun spoor te pakken krijgen?”

„En probleem twee?”

„Is het niet heel waarschijnlijk dat onze vriend Hennie zo snel mogelijk zijn eigen portie goud op gaat graven?”

„Als hij dat al niet gedaan heeft, tenminste.”

„Jawel, broer. Dat idee zit mij al urenlang dwars. Maar die lui moeten óók slapen en op verhaal komen. Net zo goed als wij.” „Het hoofdpunt is nu: wij weten ongevéeer waar dat kwartdeel van de bu ergens in Zeeland begraven ligt. Denkt iemand dat Hennie het daar lang zal laten liggen?”

Bob riep uit de badkamer:

„Vast niet. Die gaat het zo gauw mogelijk ophalen. Zou ik ook doen.”

Arie knikte:

„Allicht. Want hij heeft het vermoedelijk gewoon met zijn handen haastig begraven. Het ligt dus niet diep en hoe makkelijk kan iemand het niet bij toeval vinden? Wat jullie doen weet ik niet, maar *ik* ga spoorlags terug naar Zeeland. Het moet al gek lopen, willen we die Hennie daar niet opvangen. En van hem komen we méer aan de weet.”

Jan stond van bed op.

„Je hebt gelijk, dikke,” erkende hij. „We moeten vóór het donker in Zeeland zijn. Als het al niet te late is, tenminste. Bob! Aankleden!”

DIEF EN DIEFJESMAATS IN DUITSLAND.

De beslissing van onze drie erfenisjagende vrienden, om niet in het wilde weg door Duitsland te gaan torren, maar eerst te proberen of zij Hennie in Zeeland konden opvangen, bleek later een heel gunstige beslissing... en de enig juiste. Want Bob Evers en zijn strijdmakkers hadden wel een complete dag rust genomen in hun hotel, maar terwijl zij aten, telefoneerden, sliepen of zich insmeerden met jodium, beleefden hun tegenstanders aan de andere zijde van de Duitse grens een reeks wisselvallige avonturen, welke uiteindelijk leidden tot Hennie's haastige terugkeer naar Holland.

* * *

De oude vrachtauto waarop de drie lifters hotsend over de Duitse zandweg werden vervoerd, had niet bepaald een stralende geluksdag. Het ding reed een paar minuten met normaal gerammel en geknal voort, rolde een bocht door en liet toen onverwacht één extra harde knal horen. Een stofwolk spoot op uit het mulle zand... de remmen piepten... het vehikel stopte.

„Donnerwetter!” riep een der smokkelaars nijdig. „Er is een band gesprongen!”

De oude bestuurder klom op zijn dooie gemak achter het stuur vandaan met het pijpje in één mondhoek, schoof de handen in de uitgescheurde zakken van zijn overall en stond het linker-achterwiel te bekijken.

„Kaputt,” constateerde hij dan en begon de grijze, kortgeknipte haren onder zijn smerig jagershoedje te krabben.

„Om op te schieten,” knorde de smokkelaar die boven op de kostbare koffer zat. Hij bleef zitten. Maar zijn maat ging over een zijhek hangen en keek neer op de onverstoorbaar kalme bestuurder. „Reifen kaputt?”

„Jawohl. Kaputt.”

„Schön ist das. Heb je geen reserveband?”

Een reserveband was er wel, naar het bleek, onder een der zeilen in de laadbak, maar er was geen krik om de wagen mee op te vijzelen. „Best,” besliste de staande smokkelaar. „Dan tillen we ’m met zijn drieën aan één kant op. Zo zwaar is dit ouwe wrak niet. Kom eruit, Karl.” Hij stootte tegen Hennie’s schouder: „Help jij ook een handje mee? Anders moeten we verder lopen.”

Hennie krabbelde overeind en de drie mannen sprongen uit de laadbak. Het was op dat moment ongeveer half zeven in de morgen en de ochtendzon, die juist boven de horizon was verrezen, overgode de toppen der bomen met een rossig-gouden licht. Hennie huiverde in zijn nog vochtige kleren en, wenste dat hij een mok hete koffie had. De kostbare koffer, merkte hij op, was in de laadbak blijven liggen. Tezamen grepen de drie jongere mannen de zijkant van de laadbak, telden tot drie en tilden... De bak kwam omhoog... de veer rekte wat uit en het wiel met de slappe band kwam los van de zandweg. „Geht also!” constateerde de bestuurder tevreden. „Pak eerst even die lege kist uit de laadbak om onder de as te zetten. En rol meteen het reservewiel eruit. Ik ga de kruissleutel halen.” Kist en reservewiel werden uit de laadbak gehoosd. Hennie stond een beetje afzijdig te kijken, nog steeds zinnend op een goede kans om de heet begeerde koffer te bemachtigen. De ochtend was stil en de weg verlaten... grensstreken zijn nooit zo erg dicht bevolkt. De bestuurder kwam terugslaffen met een kruis-moersleutel. „Heb je die kist klaar? Tillen jullie dan en ik schuif ’m eronder. De twee smokkelaars en Hennie hesen... de wagen rees.

„Een tikkie hoger nog... Voor mekaar!”

De kist kraakte even toen het gewicht van de wagen erop kwam te rusten, maar hield. Op het ogenblik dat hij de laadbak losliet, bukte Hennie zich vliegensvlug naar de stalen kruissleutel en zwaaide die onverwacht zijwaarts... tegen het achterhoofd van de langste der twee smokkelaars. De man, die nog half gebukt stond, gaf niet eens een kik en plofte voorover in het mulle zand. Waar hij viel rees een poederig stofwolkje op. Maar vóór Hennie opnieuw kon toeslaan was de kleinste der twee smokkelaars, zo rap als een fox-terrier, zijwaarts weggedoken en onder de bak van de vrachtwagen gekropen. „Voor de drommel!” gromde de verblufte Hennie nijdig, zich bukkend en onder de auto turend. De kleine smokkelaar zat daar op handen en knieën en keek hem vinnig aan. Een vreemde toestand! Hennie knielde neer en mepte met de moersleutel naar de man onder de wagen. Die zag natuurlijk de mep aankomen en was weg, lang vóór het staal hem had bereikt... Het volgend ogenblik zag Hennie iets glinsteren in de schaduw onder de wagen: de smokkelaar had een mes getrokken en hield dat wapen dreigend in de vuist. Dat benam Hennie met één alle lust om hem achterna te kruipen want in de lage, nauwe ruimte onder de laadbak was een mes een veel sneller en gevaarlijker wapen dan een zware, onhandige kruissleutel. In dat moment van aarzeling begon Hennie zich ook af te vragen, waar de bestuurder van de vrachtwagen gebleven was en keek om. De oude baas stond nog op dezelfde plaats bij het opgevijzeld achterwiel en stond kalm, met de handen op de rug, zijn pijpje te roken. Het scheen hem bitter weinig te kunnen schelen dat zijn drie lifters onderling ruzie hadden... dat was blijkbaar hun zaak, vond hij. Hij scheen niet van zins, zich er voorlopig mee te bemoeien en dat was niet zo vreemd, bedacht Hennie: bewoners der grensstreken leren van kindsbeen af, zich zoveel mogelijk met hun eigen zaken bezig te houden. Wat ze ook met hun neuzen uitvoeren... ze porren ze zo weinig mogelijk in andermans aangelegenheden.

Intussen lag de lange smokkelaar nog steeds in het zand te sluimeren, met een gestaag groeiende buil achter op zijn hoofd. Maar de koffer was en bleef het belangrijkste! Hennie, nog steeds gewapend met de moersleutel, sprong met één veerkrachtige wip in de laadbak, ging boven op de koffer met juwelen zitten en begon na te denken. Wat nu? Als hij met de koffer wegwandelde, zou de kleine smokkelaar hem beslist volgen en die had in deze buurten natuurlijk massa’s vriendjes zitten... Hennie vreesde dat hij in dat geval met zijn koffer niet erg ver zou komen. Wegwandelen had dus weinig zin. Maar

blijven zitten nog véél minder, want die koffer moest, hoe eerder hoe liever, uit de buurt van de grens weg. Hennie krabde zich het hoofd en begon zich af te vragen of hij met dat gemep op smokkelaarshoofden niet wat al te haastig was geweest. Had hij niet een betere kans moeten afwachten?

„Hoor eens even, daarboven,” kwam op dat moment de stem van de oude baas. „Kan ik misschien mijn moersleutel krijgen om die wielen om te wisselen?”

„Nee,” snauwde Hennie terug, stond op en loerde over de zijschotten om te zien of de kleine smokkelaar al onder de auto vandaan was gekropen. Nog steeds niet. Die oordeelde blijkbaar dat hij daar beneden voorlopig het veiligste zat. De oude baas begon wéér, maar nu wat minder kalm.

„Hoor eens, ik wil me niet met jullie ruzies bemoeien, maar deze auto is van mij, die moersleutel is van mij en ik moet op tijd op de markt zijn.”

„Krijg het rambam met je markt,” snauwde Hennie terug. „Hou je waffel en laat me denken.”

De oude man nam nu het pijpje uit de mond, fronste zijn wenkbrauwen en vroeg op luide toon:

„Voor de laatste maal! Krijg ik mijn sleutel en metéén, ja of nee?” „Als je je klep niet houdt, krijg je hem metéén, maar op je kop!” De oude baas stak het pijpje weer in zijn mond, liep naar voren, deed een greep in de cabine en deed daarna enkele passen achterwaarts, de tromp van een oud, dubbelloopjachtgeweer richtend op de ontstelde Hennie, die in de monding van het wapen staarde en zich uit begon te schelden voor een zeventvoudige ezel. In Holland, de dag tevoren, hadden zij pistolen met knaldempers bij zich gehad, maar die hadden zij vóór het oversluipen van de grens achtergelaten... geen lust voelend, het risico van extra gevangenisstraf te lopen door in de Duitse grensstreek te worden aangetroffen in het bezit van vuurwapens. Het geweer bleef op hem gericht, zonder trillen of afwijken. De oude baas was kennelijk geen groentje in het hanteren van schiettuig.

„Kom van mijn auto af. Schnell!”

„Maar...”

„Ik tel tot drie. Eins... zwei...”

„Ik kom al. Ik ben er al!”

Hennie, met de koffer in de ene en de moersleutel in de andere hand, sprong aan de achterzijde van de laadbak af en voelde op hetzelfde ogenblik zijn enkels gegrepen door de handen van de slimme smokkelaar onder de auto, die nu met een ruk Hennie's voeten onder hem uittrok, met als gevolg dat de Hollandse erfenisjager voorover in het losse zand plofte met een klap die zijn neus zowat tot kotelet plette en drie voortanden losdrukte. Hoe los mul zand ook lijkt... het blijft machtig hard spul om er met je gezicht op te vallen! De volgende seconde zat de kleine smokkelaar boven op Hennie's rug, met de punt van zijn mes opzij tegen de hals van de liggende man. „Blijf stil liggen, of ik steek dóór!”

Dat spelletje ging echter evenmin op, want de eigenaar van de vrachtwagen had zijn eigen plannen en zette die rustig door. Hij beval scherp:

„Sta op, allebei. Vlug!”

Protesten hielpen niets. De man met het mes was genoodzaakt, overeind te krabbelen. Hennie, met de neus die nogal

bloedde, deed insgelijks en veegde het zand uit zijn mond. „Ik heb nu genoeg tijd verloren door die onzin van jullie. Laat die koffer daar staan. Pak die moersleutel op. Kom samen hier en verwissel dat wiel. Zonder grappen of grollen, want beide lopen van dit geweer zijn met hagel geladen. Marsch!”

De stem van de oude baas (die eens sergeant-majoor in het Duitse leger was geweest) had zoveel gezag en het dubbelloopsgeweer zag er zo zakelijk uit, dat geen van de twee mannen er ernstig over dacht, tegen te strubbelen. Zij namen de moersleutel op en begonnen eendrachtig het wiel om te wisselen. Hun samenwerking was schoon om aan te zien. Zij gaven elkaar beleefd de moeren aan, legden eendrachtig het kapotte wiel op de laadbak en duwden tenslotte, toen het nieuwe wiel vast zat,

de auto van de kist af. De ex-sergeant-majoor stond op geruime afstand, zijn pijpje rokend, zijn geweer geheven. De koffer met juwelen stond verlaten, maar zeker niet vergeten, achter de vrachtwagen in het zand.

* * *

Zodra het karwei klaar was, kwam een nieuwe order: „Ga allebei dertig pas de weg af.”

Hennie en de smokkelaar huilden tegelijk:

„Maar die koffer is van mij!”

„Neem mee dat ding, Heb ik niets mee te schaften.”

Beide mannen bukten zich tegelijk, grepen ieder een stuk van het handvat, keken elkaar nijdig aan als twee honden die samen één bot vasthebben en begonnen dan de landweg af te sjokken, de koffer tussen hen in.

„Halt!” commandeerde de oude sergeant tevreden. „Ik rijd nu door. En probeer niet weer op mijn auto te klimmen, want ik paf je er gegarandeerd af. Gesnapt?”

Hij klom achter het stuur, startte het knallend vehikel, keek nog even door het achterrautje naar de twee mannen die in het zand naar hem stonden te reikhalzen, gaf gas en hotste weg... slechts een stofwolk achterlatend, die lang

zaam neerdaalde over de gestalte van de lange smokkelaar die nog steeds vreedzaam lag te dromen.

Hennie en de kleine smokkelaar keken elkaar aan, maar Hennie verbrak het eerst de stilte.

„Je snapt zeker wel dat ik heel goed weet wat er in die koffer zit, hè?”

De ander grijnsde hem ongelovig aan.

„O, ja? Wat dan?”

„Juwelen!” blafte Hennie hem toe, met zijn vrije hand zijn gezwollen neus betastend. „Juwelen in een kussensloop, die jullie een paar uur geleden van ons hebben gestolen. Maar ik zal een zaakje met je doen: ik houd mijn mond dicht en zal geen last veroorzaken. In ruil daarvoor delen we deze buit met zijn drieën in plaats van met zijn tweeën.”

De kleine smokkelaar dacht even na, zijn eigen vrije hand in een broekzak, die daar blijkbaar het mes vasthield. Hennie liet geen oog van hem af. Geen van beiden durfden zij een directe vechtpartij aan, want de kleine had wel het mes, maar Hennie was een kop groter dan hij en maakte niet de indruk van iemand die voor een klein geruchtje vervaard is.

„Jawohl,” zei hij langzaam. „We kunnen beter vrienden zijn dan vijanden.” Hij dacht even na, Hennie nog steeds argwanend in de gaten houdend, liet plotseling de koffer los, deed een pas achterwaarts en knikte naar de gestalte van zijn lange maat die nog steeds bewusteloos op de weg lag.

„Waarom zouden we met zijn drieën delen? Wij delen samen. Laten we hem maar in de struiken leggen tot hij vanzelf wakker wordt. Dan zijn wij al verdwenen.”

„Prima!” stemde Hennie onmiddellijk toe, met dit voorstel hoogst ingenomen. In zijn hart vond hij zijn nieuwe bondgenoot een kortzichtige sufferd. Want samen waren de smokkelaars twee tegen één geweest. Nu zou de kleine man alléén staan tegenover Hennie... maar het bezit van het mes gaf hem blijkbaar vertrouwen. Zij tilden samen het slappe, zware lichaam uit het pad en zeulden het zijwaarts tussen wat struiken.

„En waar nu heen? informeerde Hennie.

„Zal ik de koffer dragen of jij?”

Hennie haalde de schouders op.

„Sprietje trekken?”

Zij namen twee takjes van verschillende lengte. Hennie schoof ze in een mouw tot hun uiteinden gelijkelijk lagen.

„Trek maar. Kortste draagt de koffer.”

De kleine man trok het kortste takje en nam de koffer op. „Eerst maken dat we hier uit de buurt komen. Dan de buit delen. Daarna gaan we ieder onze eigen weg.”

„Goed idee,” stemde Hennie in, hoewel hij in zijn hart totaal niet van plan was, de buit te delen met wie ook. Zij waren beiden natuurlijk het verstandigst geweest als zij in een groepje struiken metéén de buit hadden verdeeld om daarna ieder zijns weegs te gaan. Maar elk van hen liep stiekum te broeden op een plan om de ander een hak te zetten en het complete fortuin aan juwelen voor zich te bemachtigen. En in deze gezellige verhouding gingen de heren op pad... geen van beiden een directe vechtpartij aandurvend... elkaar in de gaten houdend.

„We moeten eerst van deze weg af. We lopen hier teveel in de gaten. We gaan dwars het bos door.” Zij staken dus de weg over, liepen een eindje tussen de bomen tot aan een smal, slingerend paadje, staken ook dat over en sjokten verder tussen de stammen, met de vogels zingend boven hun hoofden.

* * *

Vanaf het eerste ogenblik paste elk van beide kerels terdege op de ander niet achter zich te krijgen, uit vrees voor een mep in de nek. Zij liepen dus angstvallig naast elkaar voort en zorgden er óók voor, méér dan een armlengte afstand tussen hen in te bewaren. Voorts bléven zij elkaar, uit de hoeken van hun ogen loerend, argwanend gadeslaan... en juist dat voortdurend argwanend loeren bracht een snelle beslissing: de smokkelaar was zo intens bezig met het in de gaten houden van Hennie Schol, dat hij een tussen varens verscholen dor dennestronkje niet opmerkte... en struikelde. Vóór hij overeind kon krabbelen was Hennie met de snelheid van een luipaard hem op de rug gesprongen, zijn vingers klemmend om de keel van de worstelende man onder hem, die kronkelde, schopte en sloeg, maar zonder de greep op zijn keel los te kunnen krijgen. Het pleit was helemaal beslecht toen Hennie zijn vingers verplaatste en een van zijn Judo-grepen toepaste: een lichte druk van twee vingers... en de man onder hem lag machteloos, met niet eens meer de kracht naar zijn mes te grijpen. Hennie bleef drukken tot hij de man onder zich voelde verslappen, liet daarna snel zijn keel los (want hij voelde er weinig voor nodeloos een moord te begaan), controleerde of 's mans hart nog klopte en ging er in dra met de koffer vandoor, zijn koers richtend naar de stand van de zon... oostwaarts. En vanaf dat ogenblik had hij nog maar één doel: zo snel mogelijk die koffer uit de grenszone brengen en op een veilige plaats.

* * *

Tien minuten later, hijgend en bezweet, kruiste Hennie een tweede bosweg waarover een met twee paarden bespannen kar vol brandhout rolde. De boer op de bok vertelde hem, dat hij op weg was naar het dichtstbijzijnde dorp, met hakhout voor bakkersovens. Hennie verstopte de koffer tussen de takkenbossen en lifte mee op de bok. De boer vroeg niets en zei niets en zij bereikten het dorp, nog steeds zwijgend, in goede orde. Hennie stapte af bij het eerste het beste café, ging zich daar in het toilet wat afwassen, kocht in een eenvoudig winkeltje een losse broek, een trui en een paar schone sokken plus wat ondergoed, smet zijn vuile kleren in een hok achter de herberg en bestelde brood met kaas en koffie.

Om kwart over negen nam hij een autobus naar Kleef, de dichtstbijzijnde stad met een spoorverbinding en om zeven over tien vandaar een trein naar Krefeld. En toen hij eenmaal dáár aankwam, was het verder eenvoudig. Hij was nu uit de grensstreek weg, had eenvoudige, schone kleren aan en nog wat Duits geld op zak. Toen hij het station van Krefeld verliet in de warme zonneshijn, was hij een doodvermoeide, ontzaglijk slaperige, maar goedgehumeurde Hennie Schol. Slimme Schol had het toch maar weer goed gedaan! Hij stond in de hete zon voor het Krefeldse station en keek om zich heen met ogen die rood waren van moeheid en slaap. In geen dagen en nachten had hij behoorlijk rust genoten en zijn oogleden vielen zowat dicht.

„Krefeld,” mompelde hij. „Wat was er ook weer met Krefeld?” Hij werd zich bewust van een man die hem van opzij was genaderd en hem iets vroeg.

sample content of Een raderboot als zilvervloot

- [download Blue Noon \(Midnighters, Book 3\) pdf](#)
- [download The Whole Heart Solution: Halt Heart Disease Now with the Best Alternative and Traditional Medicine](#)
- [On Aristotle On the Soul 1.1-2.4 \(Ancient Commentators on Aristotle\) book](#)
- [download Knowledge And Decisions](#)
- [read Eve: Sex, Childbirth and Motherhood Through the Ages](#)

- <http://ramazotti.ru/library/Blue-Noon--Midnighters--Book-3-.pdf>
- <http://dadhoc.com/lib/Meus-Verdes-Anos.pdf>
- <http://jaythebody.com/freebooks/On-Aristotle-On-the-Soul-1-1-2-4--Ancient-Commentators-on-Aristotle-.pdf>
- <http://www.netc-bd.com/ebooks/Moral-Realities--An-Essay-in-Philosophical-Psychology.pdf>
- <http://anvilpr.com/library/Eve--Sex--Childbirth-and-Motherhood-Through-the-Ages.pdf>